

Sygn. akt III KK 48/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 listopada 2018 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. G.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 12 października 2017 r., II Ka [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 maja 2017 r, sygn. akt II K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 maja 2017 r. (sygn. akt II K [...]) M. G. został uznany winnym czynu z art. 178a § 4 k.k., za który wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 12 października 2017 r. (sygn. akt IV Ka [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a konkretniej art. 170 § 1 i 2 i art. 193 § 1 k.p.k. przez bezzasadną akceptację oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego obrońcy M. G. w przedmiocie ustalenia pochodzenia materiału biologicznego poddanego badaniu na zawartość alkoholu;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a konkretniej art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczność wymagającą wiedzy specjalnej, a mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia, tj. ustalenia, czy w próbce krwi poddanej badaniu na zawartość alkoholu znajdował się materiał biologiczny pochodzący od oskarżonego;

3. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a konkretniej art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. zw. z art. 410 k.p.k. przez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd I instancji, a dotyczącego niedającej się usunąć wątpliwości odnoszącej się do pochodzenia próbki poddanej badaniu na zawartość alkoholu, co doprowadziło do rozstrzygnięcia tej wątpliwości na niekorzyść skazanego zamiast na jego korzyść oraz zaabsorbowania przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji w zakresie prowadzenia przez skazanego pojazdu w stanie nietrzeźwości, podczas gdy przeczyły temu wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadka X. G..”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B., jak i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w T. oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty skarżącego zaprezentowane w apelacji sprowadzały się do twierdzeń, iż nie ma pewności czy próbki krwi pobrane od oskarżonego w

szpitalu nie zostały zamienione z innymi, co miałoby poddać w wątpliwość poprawność przypisania sprawstwa czynu z art. 178a k.k. Jednak analiza akt sprawy przekonuje, co słusznie wyjaśniał Sąd II instancji, że na żadnym etapie postępowania nie pojawiły się dowody mające wzbudzać wątpliwości sądu, co do poprawności pobrania próbek krwi i konsekwentnie do podjęcia wskazanych w kasacji czynności (m.in. sugerowane powołanie biegłego).

Kasacja pomimo swojego rozbudowanego petitum de facto sprowadza się do powtórzenia zarzutów apelacji. W zakresie potencjalnych naruszeń przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. obszernie wypowiedział się Sąd odwoławczy na s. 6 - 8 uzasadnienia wyroku. Sąd Najwyższy nie dostrzega potrzeby by rekapitulować te rozważania, gdyż są one na tyle klarowne, iż nie wymagają dodatkowego komentarza.

Przypomnieć należy też, że gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. zarzut ten podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2013 r., V KK 34/13 LEX nr 1331396). Tak jednak w niniejszej sprawie nie było. Sąd odwoławczy precyzyjnie wskazał dlaczego ustalenia i oceny poczynione przez Sąd I instancji są zgodne z zasadami wyrażonymi w art. 7 k.p.k. Podzielić ponadto należy w tym miejscu pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sygn. akt IV k.k. 418/16), iż: „Nie może być mowy o naruszeniu zasady swobody oceny dowodów, a więc art. 7 k.p.k., w sytuacji, w której strona ogranicza się do wskazania, że dany dowód uznany przez sąd za zasługujący na wiarę i wykorzystany przy ustalaniu podstawy faktycznej orzeczenia, nie znajduje potwierdzenia w innym dowodzie, który z kolei, zdaniem strony, powinien służyć za podstawę ustaleń faktycznych, jako bardziej, zdaniem tej strony, wiarygodny. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania, że ocena dokonana przez sąd jest sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, że nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, bądź, że argumentacja zaprezentowana przez sąd za tak dokonany wybór pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki.” Takiego rażącego odstępstwa od owych zasad logiki

i sprzeniewierzenia się elementarnym wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego w kasacji skarżący nie wykazał.

Z uwagi na oczywisty brak zarzutów mających charakter kasacyjny, kasację należało oddalić.